

странно-то владѣніе Ифетово, вика ѿ изв идоло-
 поклонскѣ-тѣ земѣхъ Ханаанскѣхъ, сирѣчь отъ ней-
 ны-тѣ грѣхове, въ овѣтованнѣ-тѣ земѣхъ, въ коуж-
 то сѣ не изгнива, и казва и, да бѣде своеволно
 дошлецъ въ свѣтъ-а както Авраамъ; да разѣмѣ
 новѣ-тѣ жертвѣ Исаковѣ, ко-то е принесена Бо-
 гѣ тайно, и да сѣ угледа на негово-то сѣрце; да
 сѣ пази, за да не бы тѣло-то отъ угожденіе-то,
 като дрѣга робина Агара, родило новаго Измаила,
 сирѣчь навикновеніе на грѣхъ, кой-то трѣба да
 сѣ изгони отъ божій-а храмъ. Той и предлага
 предъ очи-тѣ мирный-а животъ свѣщенника божіа-
 го и царѣ въ самотѣ Мелхиседека, кой-то бѣше
 слизъ Христовъ; казва и, да бѣга отъ пламенно-
 то желаніе тѣлесно като отъ содомскій-а пожаръ,
 и да сѣ не озѣрта назадъ, за да сѣ не окамени
 както лотова-та жена, ами да побѣгне горѣ въ
 Сигоръ.

„Приближава сѣ дѣше, приближава сѣ край-а,
 а ти сѣ не грижишъ, не приготвилъ сѣ; време-то
 остава се по малко; сѣдѣа-та е близѣ при крата-
 та; като сѣнь, като цвѣтъ преминѣва време-то на
 животъ-а, — що сѣ всѣе грижимъ!“

Дѣлако е описано онока, дѣто е видѣлъ И-
 ковъ, и какъ е страдалъ: „лѣствица-та, коуж-то
 видѣ нѣкоги си великій патріархъ, дѣше моѣ, зна-
 менка възлѣзваніе-то въ работеніе-то и каченіе-то
 въ разѣмъ-а; и така ако искашъ да влѣзешъ въ
 животъ работенъ, разѣменъ, — а ты сѣ поднови.“